

De schoonheid van imperfectie

Marion Kraus schildert zowel realistische portretten als abstract werk. Tien jaar geleden begon ze ook met het fotograferen van stillevens, geïnspireerd door 17de-eeuwse schilderijen. De foto's zijn nu te zien in Fotogalerie Lichtzone in Groningen.

Illand Pietersma

Rood doosje

Tulpen leven

Voor sommige realistische schilders is het een groot compliment wanneer mensen zeggen: „Het lijkt wel een foto!” Maar Marion Kraus maakt foto's waarvan mensen juist vinden dat ze wel schilderijen lijken. „Daar speel ik ook heel bewust mee”, zegt de Harense kunstenares tijdens het inrichten van haar fototentoonstelling *The secret of the Dutch*. „Ik breng schilderachtige effecten aan. Niet op de foto zelf, maar in de achtergrond, en soms verf ik de voorwerpen die ik fotografeer. Het resultaat zet mensen op het verkeerde been. Sommigen willen zelfs niet geloven, dat het foto's zijn. Hoe hard ik ook mijn best doe dat uit te leggen – ze blijven zeggen: nee, dit móet geschilderd zijn.”

Het zal ook te maken hebben met het onderwerp dat ze fotografeert: stillevens, geïnspireerd op de meesterwerken uit de 17de eeuw. „Die schilderijen horen bij een bepaald tijdsbeeld, zodat je het onderwerp niet zo gemakkelijk verbindt met fotografie. In die werken zit een bepaalde structuur, organisatie en symboliek, die ik ook gebruik: de 'gulden snede', symmetrie en spiegelingen; daar zoek je een balans in. Schilders en opdrachtgevers wilden indertijd met die stillevens een bepaalde rijkdom laten zien. Maar altijd was er ook dat calvinistische vingertje: besef wel, dat je eens zult sterven.

Het 'zoet' en het 'zuur' zat er in, vaak gesymboliseerd door zo'n citroentje, dat ook regelmatig in mijn foto's terugkomt.”

Kraus voegt daar het liefst moderne elementen en haar eigen symboliek aan toe. Bij een klassiek aandoend tafereel met broodjes en fruit ligt bijvoorbeeld ook een smartphone. „Dat vind ik leuk. Ik benader zo'n traditioneel onderwerp met een modern middel: de fotocamera. Dan wil ik er ook eigentijdse dingen aan toevoegen. Omdat ik het beeld nog steeds vanuit de gebruikelijke composities en lijnen opbouw, valt zo'n telefoon niet eens zo snel op tussen die oude borden en tinnen kannen.” De Harense kunstenares past hier haar ervaring toe, die ze heeft opgedaan als museumdocente in het Drents Museum. „Ik geef er lezingen en rondleidingen. Die rondleidingen zijn nooit een monoloog. Je probeert de bezoekers actief bij de kunst te betrekken middels vragen over wat je nou eigenlijk allemaal ziet. Dan ontdekken ze zélf wat er gebeurt in een kunstwerk.”

De aan Academie Minerva opgeleide kunstenares schilderde aanvankelijk realistische portretten en abstracte en expressieve schilderijen. Daar kwam in 2007 de fotografie bij. „Die verschillende kanten hebben altijd in mijn werk gezeten. Ik wil niet kiezen en mij niet in een hokje laten stoppen.” Haar vader was een goede hobbyfotograaf. „Ik stond als

klein meisje wel bij hem in de doka, waar hij foto's afdruckte. Dan zag je dat beeld verschijnen. Magisch. Maar ik had zelf nooit de gedachte om te fotograferen. Totdat rond 2008 vanwege de crisis de kunstmarkt instortte. Ik kan niet stilzitten, en begon toen te fotograferen. Maar nog steeds met een schildersoog. Ik schilder met de camera.”

„Ik ben een atelierkunstenaar. Ik ga niet naar buiten om te schilderen, en ga er ook niet op uit om te fotograferen. Ik heb het onderwerp graag in de hand, zonder dat ik

“Ik breng schilderachtige effecten aan

afhankelijk ben van het weer of van mensen die per ongeluk in beeld lopen. In mijn atelier kan ik experimenteren, het liefst met bloemen. Ik houd van bloemen die uitgebloeid zijn. Alles moet altijd maar perfect zijn. Maar die verlepte bloemen hebben hun eigen pracht. Het is de schoonheid van het imperfecte.”

Marion Kraus